

[Justitsministeren.]

om, hvorvidt en sådan forseelse kunne betyde afsked, svarede politiadvokaten, at dette ikke kunne udelukkes i særlig grove tilfælde.

Jeg kan supplerende oplyse, at retsplejelovens § 807, stk. 3, bestemmer, at forinden politiet foretager udenretslig afhøring af en sigtet, skal det udtrykkeligt gøre ham opmærksom på, at han ikke er forpligtet til at svare. Denne regel, der er et værn for den sigtede, er undtagelsesfri og skal altså altid iagttages. Hvis der er tvivl om, hvorvidt den pågældende afhøres som „mistænkt“ eller som „sigtet“, bør det altid meddeles ham, at han ikke har pligt til at udtale sig til politiet.

Det fremgår således af erklæringen fra politiadvokat Lemvig, at han alene har givet udtryk for det selvfølgelig, at han ville begå en tjenesteforseelse, hvis han ikke overholdt den nævnte regel i retsplejeloven.

På denne baggrund finder jeg ikke, at der er anledning til at foretage videre.

Af *Ib Nørhøvd* (DKP) til udenrigsministeren (12. juli 1974):

„Agter ministeren at gå ind for, at Sydvietsnams provisoriske revolutionsregering (PRG) nu får ret til deltagelse i den forestående internationale Røde Kors-konference om ødelæggelsesvåben (Lucerne 24. september)?“

(Spm. nr. 323).

Begrundelse.

I februar-marts afholdtes en international Røde Kors-konference om international humanitær lov i Genève. Ved den lejlighed besluttedes det med snæver majoritet (38 mod 37) at afvise deltagelse af repræsentanter fra Sydvietsnams PRG. Danmark undlod at stemme. Nu står en ny Røde Kors-konference foran afholdelse, denne gang om „våben, som bevirker unødigt lidelse eller har indiskrimineret virkning“.

Konferencens arrangør, Røde Kors (ICRC), har denne gang på forhånd sendt en forespørgsel til regeringerne om PRGs deltagelse. Svar skal afgives inden 31. juli 1974. Flertallets stilling bliver afgørende. Det turde være indlysende, at PRGs repræsentanter har mere direkte erfaring vedrørende

ødelæggelsesvåben af den nævnte art og deres virkning end nogen som helst anden.

Jeg anmoder derfor ministeren om at tilkendegive, at Danmark denne gang agter at gå ind for at ophæve den aldeles meningsløse og uværdige diskrimination af PRG.

Udenrigsminister *Guldbergs* svar (18. juli 1974):

Som et led i bestræbelserne for at modernisere folkerettens regler om humanisering af krigsførelsen er der i februar-marts i år i Genève blevet afholdt en diplomatisk konference, der vil fortsætte sit arbejde i foråret 1975.

På konferencens første session påbegyndtes drøftelserne af spørgsmålet om begrænsninger i eller forbud mod anvendelsen af visse konventionelle våben, der forårsager unødige lidelser, eller som rammer i flæng (f.eks. napalm og andre brandvåben, fragmentationsbomber, højhastighedsprojektiler m. fl.). Denne side af konferencens arbejde tilsigter en udbygning af de allerede eksisterende forbud mod anvendelsen af særlige våben som dum-dumkugler, gas og andre kemiske eller bakteriologiske våben.

Med henblik på at søge tilvejebragt et mere solidt grundlag for konferencens bedømmelse af de enkelte våbentyper, herunder af deres betydning og virkninger, blev det på konferencen besluttet at opfordre Den Internationale Røde Kors-Komité til at indkalde en international regeringseksperterkonference til drøftelse af de pågældende våbenproblemer. Denne konference vil finde sted i Lucerne i tiden 24. september — 18. oktober 1974.

Selv om et forslag på diplomatikonferencens første session om at indbyde Sydvietsnams provisoriske revolutionsregering (PRG) til at deltage i konferencen som stat på lige fod med andre stater (herunder regeringen i Saigon) ikke opnåede den fornødne majoritet, er Den Internationale Røde Kors-Komité fra flere sider blevet opfordret til at indbyde PRG til at sende eksperter til Lucerne-konferencen.

I den anledning har Den Internationale Røde Kors-Komité anmodet regeringerne i de 124 stater, der deltog i diplomatikonferencens første session, om inden den 31. juli i år at ville meddele, hvorvidt de vil kunne godkende deltagelse i Lucernekonferencen